

РЕШЕНИЕ

№ 13093

гр. София, 28.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 17.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6306** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. А. С., гражданин на Сирийската Арабска Република срещу Решение № 6287/27.05.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Според оспорващия, същият добросъвестно е изложил причините, поради които е напуснал С., а именно защото там има въоръжен конфликт в момента, който поставя под заплаха живота му. Твърди се, че административният орган е направил погрешна преценка на обстоятелството, че оспорващият е пребивавал на територията на Република Турция и поради тази причина в случая е приложима концепцията за „трета сигурна страна“. И. са доводи, че в оспореното решение не са взети предвид Становището на Европейския икономически и социален комитет (ЕИСК) относно „Ролята на Турция в бежанската криза“ (Официален вестник на Европейския Съюз 2018/С 227/03 от 28.06.2018) и на резолюцията на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, в които ясно се сочи, че в Турция често се нарушава принципа „non-refoulement“ или забрана за връщане, залегнали в чл. 33 от Женевската конвенция за бежанците, поради която тя не може да бъде приета за „трета сигурна държава“. Твърди се, че в последно време международните организации съобщават за принудително изселване на сирийски граждани, на упражнен тормоз, насилие и

нечовешко и унизително отношение, упражнен над тях, както и за упражняване на натиск за подписване на документи за доброволно връщане. Според оспорващия Парламентарната асамблея на Съвета на Европа посочва, в своя резолюция, че практиката на масово връщане на граждани на държави извън Европа, противоречат на международното и европейското право. Посочва се, че към сирийските граждани в Турция се проявява дискриминационно отношение и те често са лишавани от здравни и социални услуги. Моли решението да бъде отменено, а преписката да бъде върната за повторно разглеждане на компетентния орган и произнасяне по молбата за предоставяне на международна закрила.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат З. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Участвалият в производството представител на СГП намира оспореното решение за правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП 25426/16.11.2022 г. до Държавната агенция за бежанците Б. А. С. е поискал предоставяне на международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 25426/16.11.2022 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

С решение № 5414 от 17.03.2023 г. на Заместник-председателя на ДАБ производството по предоставяне на международна закрила на Б. А. С. на основание чл. 77, ал.1, във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗУБ. Чужденецът не се явил без уважителна причина на насроченото интервю и е напуснал самоволно центъра, където е бил настанен.

След подадена от него молба на 13.02.2024 г., на основание чл. 77, ал. 3 от ЗУБ, производството е било възобновено.

На 20.02.2024 г. с Б. А. С. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № УП 2542 от същата дата. Оспорващият твърди, че е напуснал С. през ноември 2011 г. и се е установил със семейството си в А. Д., където баща му работел. Там е живял и учил до 2019 г., когато заминал за Турция за да продължи образованието си в университет. Останал там до 2022 г. година, но решил да замине за Европа, заради актовете на дискриминация, проявявани към сирийците. През октомври 2022 г. преминал нелегално в България, като първоначалната му цел е била Б., където имал роднини, но бил заловен от полицията и настанен в РПЦ - Х.. Напуснал самоволно центъра и успял нелегално през С. и У. да стигне до А., където бил заловен и настанен в лагер. Успял да избяга и да стигне до Германия, а впоследствие до Б., но бил заловен от белгийските власти и върнат обратно в България. Б. А. С. сочи, че не е имал проблеми, във връзка с неговата етническа принадлежност, раса, религия или като член определена социална или политическа група. Напуснал е С. заедно със семейството си, преди да започне войната и желае да се установи на място, където да живее спокойно.

Видно от писмо № М - 1397 от 25.01.2023 г. на Директора на Специализирана

Дирекция „Г” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Б. А. С., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Като писмено доказателство по преписката е приет превод от паспорт на оспорващия, издаден от МВР на Сирийската Арабска Република.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-1624/12.07.2024 г. и № ЦУ-1554/01.07.2024 г., относно настоящата обществена и политическа ситуация в Турция и С., в контекстна на положението и правата на гражданите на С., потърсили убежище в Турция.

По време на проведеното по делото открито заседание Б. А. С. изложи самостоятелно бежанската си история.

Освен изложеното по време на интервюто, той посочи, че е решил да напусне Турция заради дискриминацията срещу сирийците там. Бил е отличен студент и към него не е имало отрицателно отношение от страна на преподавателите, а само от страна на състудентите му, които са го мразели. Твърди, че не желае да се установява в България, а желае да замине за Б., където има чичо, при когото може да живее.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на Б. А. С. на 14.06.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 26.06.2024 г. (вх. № УП 25426), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Б. А. С. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От оспорения акт става ясно, че случаят следва да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут, при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Според административния орган, всички справки, изготвени до момента от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, ясно показват, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Изводите от обобщения анализ на посочената информация кореспондират със заявените от молителя причини за напускане и оставане извън държавата му на произход.

Председателят на ДАБ е направил извод, че обстановката в С. не дава възможност на търсещия закрила да се установи в друга част на страната, където да се ползва със

закрила, която да бъде ефективна и да има траен характер.

От друга страна в решението са изложени мотиви, за приложението на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, т.е. да бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното положение на търсеция закрила, както в страната му на произход, така и в трета страна, в която той е пребивавал, а именно Турция.

Според административния орган, Б. А. С. живял няколко години в Турция. Изложени са мотиви, защо Турция се явява „трета сигурна страна” по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, като е направено представяне на турското законодателство, касаещо предоставянето на закрила на сирийски граждани, търсещи убежище на територията на страната. Анализът на приетите след 2013 г. закони в Турция сочи, че страната предоставя т.нар. „временна закрила” на бягащите от войната сирийци. След съответната регистрация, те получават документ, с който може да се движат свободно на нейната територия, да имат достъп до пазара на труда и до социални и образователни услуги. Оспорващият не е бил обект на преследване в Турция, животът му не е застрашен, поради наличие на някое от обстоятелствата, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и няма опасност той да бъде върнат в страната си на произход.

Според легалното определение, дадено в § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Настоящият съдебен състав намира, че позоваването на разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ за отхвърляне на молбата за предоставяне на международна закрила, в случая е неоснователно. Според тази норма, при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила. Безспорно е в случая, че Б. А. С. е пребивавал на територията на Република Турция легално, защото повече от три години е учил в университет в [населено място]. Несъмнено обаче, по преписката липсват данни, че той е придобил или че може да придобие турско гражданство.

От друга страна, жалбоподателят, заедно със семейството си е живял в продължение на повече от осем години на територията на А. Д., където баща му е работил. И към настоящия момент семейството му живее в А. Д., а той е напуснал територията на О. Арабски Емирства (О.), за да учи в университет в Турция.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед на изложеното, че в случая са изпълнени и предвидените в чл. 38, пар. 1 от Директива 2013/32/ЕС условия. Съгласно тази разпоредба, държавите-членки могат да прилагат понятието за сигурна трета страна само ако компетентните органи са се убедили, че в съответната трета страна към кандидата за международна закрила ще се отнасят в съответствие със следните

принципи: а) кандидатите за убежище не са заплашени поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политически убеждения за живота и за свободата си; б) няма опасност от тежко посегателство според определението в [Директива 2011/95/ЕС](#); в) спазва се принципът на забрана за връщане в съответствие с Женевската конвенция; г) спазва се забраната за репатриране в нарушение на правото на защита от мъчения и жестоко, нехуманно или унижително отношение, както е предвидена от международното право; и д) съществува възможност да се поиска признаване на статута на бежанец и когато той бъде признат, да се ползва закрила в съответствие с Женевската конвенция. Според пар. 2 от цитираната разпоредба, прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите на националното право, а именно: а) нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна; б) нормите, които се отнасят до прилаганите от компетентните органи методи, с които да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Тези методи предвиждат каузална проверка на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава-членка на страните, считани като сигурни в общ план; в) нормите, които съответстват на международното право и които позволяват индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат, което най-малкото дава възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за сигурна трета страна поради това, че въпросната трета страна не е сигурна в неговия конкретен случай.

Очевидно е, че оспорващият няма основания да се опасява в О. за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, на територията на страна, където е живял 8 години и където и семейството му живее и в момента. Няма и данни, за наличие на опасност от връщането му в С., където съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му. Не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Без съмнение на територията на А. Д. той може да поиска предоставяне на международна закрила, въпреки, че с оглед на законното му пребиване там, това не би било необходимо, както и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Т.е. в случая са налице достатъчно обосновани данни, че Б. А. С. може да се върне на територията на О., с която държава има установена връзка и където ще може да продължи спокойно живота си.

Изложеното мотивира съда да приеме, че на територията на О. – страна, с която жалбоподателя безспорно има установено връзка, за него има условия за безопасно и нормално пребиваване.

По изложените съображения съдът намира, че на Б. А. С. следва да бъде предоставена международна закрила, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. С., гражданин на Сирийската Арабска Република срещу Решение № 6287/27.05.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.